

минало много време и той намърилъ. Това първо изнамиране било огънятъ.

Кога и какъ се запозналъ човѣкъ съ огъня, не се знае. Сегашнитѣ хора мислятъ, че пръвъ пътъ той видѣлъ запалено отъ грѣмотевицата дърво. И така трѣба да е. Разбира се, че най-напрѣдъ дивиятъ човѣкъ трѣба да се е оплашилъ. Но послѣ, като доближилъ до огъня и като видѣлъ, че пламъкътъ издава топлина; че всички звѣрове били изплашени и побѣгнали отъ това мѣсто; че опеченото месо било по-вкусно отъ суровото — тогава разбралъ голѣмата полза отъ огъня.

Отъ тукъ нататкъ човѣкътъ по-спокойно можелъ да прѣкарва времето, особено нощитѣ, защото огънятъ го пазялъ отъ нападане на звѣрове. Ето защо, той се мъчелъ завинаги да запази огъня, но напраздно. Въ време на силенъ дъждъ огънятъ изгасвалъ, и човѣкътъ трѣбало да търси начинъ за добиване новъ огънь.

Какъ е постигналъ това, ще научите въ другата книжка на „Младина“.

На птиченцето.

*Птиченце мъничко,
Весело си ти,
Но попѣй ни малко,
Че пакъ си хвъркни.*